

midagi teada anda, kuule, — aga ära ütle mulle sest, mis ja tahad teha ehk kuhu minna — mite ühe ainsa sõna, ei ma tohi sest midagi teada!” Brents kuulis pealt, ehmatas, aga jäi pea jälle rahuliseks, tänas ja läks. Veel hüüdis würost haleda heälega ta järel: „kui Jumal sind armastab, külap siis aitab!” Öppetaja läks koju, wöttis ühe leiva, läks wälja ja pööras linna teise otsa poole. Seal, kus esimest maja nägi lahti olewa, astus sisse ja isa ülesse, kuni katukse al oli ja mitme kraami warjul mahabeitis. Teisel päewal ülem sõitis oma sõawäega linna sisse, pani wahimehi linna wärawate ete ja ulitsatesse ja läks ise würosti juure, waga öppetajat järel kuulama. Würost ütles, et ei tea, kus öppetaja on, aga sõawägi otsigu teda ja wõtku elusalt ehk surmalt — sest et ta seda kül ei tohiks keelda. Nüüd ülem läks soldatitega majast majasse läbi linna, kiskus kambriid lastid lahti, otsis ülewel ja al, ja kus silm ei saanud näha ega käsi katsuda, jenna

piistetü möökladega sisse. Seda tehti 14 päewa, ja waene Brents pelgupaigal kuulis, mis rahwas sest ulitsate peal rääkis. Kül aeg jäi igawaks, aga ta kannatas, kuni wiimisel päewal otüjad ka jenna majasse tungisid, kus ta oli. Kui meeste wandumine ja sõariistade kahin isa ligemale tuli, heitis Brents põlwele maha ja luges, ja lugeses kuulis et waenlane juba ülesse sai, et nüüd hukatus ehk ärapeastmine käe oli. Üks soldat tuli ja pistis moegaga puude ja kraamide sisse, mis öppetaja ees oli. Möök tungis läbi ja tema ots oleks otüitud meest haawanud, aga ta sai weel kõrwale libiseda. Veel otsiti siin ja seal nurkades ja tolmus, aga asjata; siis hüüdis ülema heäl: „minge nüüd, siin ta kül ei ole!” Laksid ära ja kõik jäi vaikseks. Ülem otsis weel wiimised majad läbi ja kui ei leidnud, kogus oma mehed koku ja läks sealt linnast ära, arwates: „wõi ma teda p oleks leidnud, kui siin oleks!”